

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de către avocatul Alexei Croitor în numele inculpatului Staric Anatolie și ultimul, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2020, în cauza penală, în privința lui

Staric Anatolie XXX, născut la XXX, originar din XXX și domiciliat în XXX, cu domiciliu temporar în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 12.09.2018 pînă la 18.03.2019;

Instanța de apel de la 26.04.2019 pînă la 04.02.2020;

Instanța de recurs de la 11.05.2020 pînă la 15.07.2020.

Asupra recursurilor declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Central din 18 martie 2019 inculpatul Staric Anatolie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal și în baza acestei norme, i s-a aplicat pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 16 ani, cu exercitarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În baza art. 88 alin. (3) Cod penal, s-a inclus în termenul executării pedepsei perioada deținerii lui Staric Anatolie în stare de arest preventiv începând cu data de 25.04.2018, ora 18:30 minute până la data de 18 martie 2019.

S-a respins ca neîntemeiată cererea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului Staric Anatolie.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a reținut că, Staric Anatolie la 24.04.2018, aproximativ la ora 20:00, aflându-se la domiciliul concubinei sale Gherciu Tamara, amplasat în s. XXX, r-nul XXX, urmărind scopul de a o omorî, acționând cu intenție, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, cu o deosebită cruzime, i-a aplicat acesteia multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, comprimându-i totodată organele gâtului cu mâinile sale, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr. XXX din 01.06.2018 în ansamblu vătămări corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de „Echimoze pe față și gât cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, hemoragii în țesuturile moi ale laringelui anterior, fracturi costale, indirecte, complete, pe partea stângă, fără lezarea pleurei parietale, echimoze pe membrele superioare”, care a decedat la fața locului în rezultatul „Asfixiei mecanice prin sugrumare”, ce se confirmă prin datele necropsiei și sunt confirmate cu rezultatul histologic de laborator.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Staric Anatolie a comis infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, individualizată prin „omor intenționat, adică omorul unei persoanei, săvârșit cu o deosebită cruzime”.

3. Împotriva sentinței primei instanțe, a declarat apel inculpatul Staric Anatolie și apel suplimentar avocatul în numele acestuia prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu dispunerea achitării inculpatului Staric Anatolie.

Instanța de fond nu a motivat suficient sentința în ce ține de vinovăția inculpatului privind comiterea infracțiunii prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal.

Nu au fost cercetate probele ce țin de alibi, pe care le-a invocat inculpatul, aflându-se în alt loc, în perioada când partea vătămată a decedat. Deși a indicat martorii care ar putea confirma acest fapt, instanța de judecată a refuzat să-i audieze.

În sentința Judecătorei Orhei din 18.03.2019, s-a făcut referire la declarațiile martorilor indirecti, care au dat declarații și nu indică direct la inculpat.

Inculpatul a solicitat constatarea condițiilor de detenție care, afectează grav drepturile inculpatului, garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din Penitenciarele nr. 13, Chișinău, nr. 17 Rezina în perioada detenției fiind în arest preventiv în perioada 25.04.2018- până în prezent și reducerea pedepsei conform art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2020, a fost admis din alte motive apelul inculpatului Staric Anatolie, casează parțial sentința Judecătorei Orhei (sediul Central) din 18.03.2019, privindu-l pe Staric Anatolie doar în partea executării pedepsei și pronunță în acest sens o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

În conformitate cu art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, a reduce din pedeapsa aplicată lui Staric Anatolie cu 164 zile.

În termenul de executare a pedepsei stabilite a include durata aflării lui Staric Anatolie în stare de arest preventiv din 25.04.2018 și până în prezent

Celelalte dispoziții ale sentinței primei instanțe, au fost menținute.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, inculpatul Staric Anatolie a susținut declarațiile date la faza de urmărire penală și în instanța de fond, vina în cele înscrinate nu a recunoscut, a mai comunicat că, când s-a întors de la lucru, pe Gherciu Tamara a găsit-o moartă, după care a chemat ambulanța și poliția.

Cu toate că, inculpatul Staric Anatolie nu și-a recunoscut vina în cele înscrinate, vinovăția lui este dovedită pe deplin și se confirmă prin ansamblul de probe administrate și cercetate în ședința de judecată cum ar fi: declarațiile succesului părții vătămate Midrigan Tatiana; declarațiile martorilor Magala Clemantina, Magala Ghenadie, Frătescu Isai, Zamfir Roman, Mudrea Vasilița, Galavco Roman, precum și: procesul - verbal de cercetare la fața locului din data de 25.04.2018 (f. d.22-23); raportul de expertiză judiciară nr. XXX din 01.06.2018 (f.d. 113-116); raportul de expertiză judiciară nr. XXX din 22.08.2018.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond, analizând probele administrate în cursul de urmărire penală și în cadrul cercetării judecătorești a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Staric Anatolie încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal - omorul intenționat, omorul unei persoane săvârși cu deosebită cruzime.

Instanța de apel a reținut că, la 24.04.2018, aproximativ la ora 20:00, Staric Anatolie, aflându-se la domiciliul concubinei sale, Gherciu Tamara, amplasat în s. Mitoc, r-nul Orhei, urmărind scopul de a omorî, acționând cu intenție, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestor urmări, cu o deosebită cruzime, i-a

aplicat acesteia multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, comprimându-i totodată organele gâtului cu mâinile sale, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr.XXX din 01.06.2018 în ansamblu vătămări corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de „Echimoze pe față și gât cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, hemoragii în țesuturile moi ale laringelui anterior, fracturi costale, indirecte, complete, pe partea stângă, fără lezarea pleurei parietale, echimoze pe membrele superioare”, care a decedat la fața locului în rezultatul „Asfixiei mecanice prin sugrumare”, ce se confirmă prin datele necropsiei și sunt confirmate cu rezultatul histologic de laborator.

În acest context, instanța de apel a constatat că, sunt suficiente probe, care coroborate cu declarațiile martorilor, procesului-verbal de cercetare la fața locului și rapoartelor de expertiză judiciară, permit instanței de judecată de a concluziona în mod cert, că fapta imputată a fost săvârșită de inculpatul Staric Anatolie.

În sensul precizării componentei de infracțiune, legiuitorul a statuat la art. 52 Cod penal, se consideră componentă a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componenta infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Materialele dosarului și în special probele cercetate în ședința de judecată permit cu certitudine a constata că, în speță sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de omor săvârșit cu deosebită cruzime.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 145 Cod penal îl formează relațiile sociale cu privire la viața persoanei. Obiectul material al infracțiunii de omor intenționat îl reprezintă corpul persoanei. Momentul final al vieții persoanei este moartea cerebrală a persoanei. Aceasta presupune încetarea ireversibilă a funcțiilor clinice ale creierului.

Varianta agravantă a omorului intenționat, cuprinsă la art. 145 alin. (2) lit. j) din Codul penal este omorul unei persoane săvârșit cu deosebită cruzime.

Astfel, instanța de apel a reiterat că, în urma leziunilor aplicate, la victimă s-a constatat vătămări corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de „Echimoze pe față și gât cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, hemoragii în țesuturile moi ale laringelui anterior, fracturi costale, indirecte, complete, pe partea stângă, fără lezarea pleurei parietale, echimoze pe membrele superioare”, care a decedat la fața locului în rezultatul „Asfixiei mecanice prin sugrumare”, ce se confirmă prin datele necropsiei și sunt confirmate cu rezultatul histologic de laborator.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 145 CP RM are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea sau inacțiunea de lipsire ilegală de viață a unei alte persoane; 2) urmările prejudiciabile, și anume moartea cerebrală a victimei; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

În cazul infracțiunii de omor intenționat, acțiunea poate fi săvârșită prin mijloace sau instrumente: fizico-mecanice (corp contondent, armă de foc, armă albă, explozibil, mijloc de transport, curent electric, sursă de radiație etc), chimice (substanță toxică, substanță otrăvitoare, substanță cu efect puternic, deșeu nociv, substanță narcotică, substanță psihotropă, alcool sau substanță cu efecte similare etc), biologice (agent patogen, sânge incompatibil etc.) etc.

Latura obiectivă a infracțiunii comise de Staric Anatolie în speță s-a materializat prin acțiunile acestuia de aplicare a multiplelor lovituri cu pumnii și picioarele peste

diferite regiuni ale corpului lui Gherciu Tamara, comprimându-i tot odată organele gâtului cu mâinile sale, cauzându-i vătămări sub formă de echimoze pe față și gât cu hemoragii în țesuturile moi adiacente, hemoragii în țesuturile moi ale laringelui anterior, fracturi costale, indirecte, complete, pe partea stângă, fără lezarea pleurei parietale, echimoze pe membrele superioare, în rezultatul cărora victima Gherciu Tamara Ion a decedat pe loc.

Infrațiunea prevăzută la art. 145 Cod penal este o infrațiune materială, în speță infrațiunea se consideră consumată din momentul producerii morții cerebrale a victimei Gherciu Tamara.

Din punctul de vedere al laturii subiective, infrațiunea prevăzută la art. 145 Cod penal este săvârșită cu intenție directă sau indirectă.

Intenția de a săvârși omorul se poate deduce din următoarele împrejurări de fapt: folosirea unor mijloace apte de a produce moartea, locul sau regiunea corporală unde s-au aplicat loviturile ori asupra căreia s-a acționat, numărul, intensitatea și repetabilitatea loviturilor ori a altor acte de violență exercitate asupra victimei, perseverența făptuitorului în exercitarea violențelor, natura relațiilor dintre făptuitor și victimă anterioare săvârșirii faptei, atitudinea făptuitorului după săvârșirea faptei, locul și timpul săvârșirii infrațiunii, etc;

În partea ce ține de latura subiectivă a infrațiunii comise de Staric Anatolie, ținând cont de modul în care a operat inculpatul, regiunea corpului în care au fost aplicate loviturile și numărul acestora, în mod incontestabil aceasta exprimă intenția directă a inculpatului de a provoca consecințele acțiunilor sale - decesul concubinei, Gherciu Tamara.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că, în speță sunt întrunite elementele obligatorii ale componenței infrațiunii.

Acest aspect a fost elucidat și prin raportul de expertiză judiciară psihiatrică nr. XXX din 22 august 2018, conform căruia Staric Anatolie prezintă diagnoza -tulburare organică de personalitate, fiind recunoscut responsabil de fapta imputată.

Astfel, analizând probele cercetate în ședința de judecată și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe analizate, instanța de apel constată că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului Staric Anatolie în comiterea infrațiunii imputate și care combat argumentele declarate de către inculpat.

Instanța de apel a conchis că, declarațiile depuse de către inculpatul Staric Anatolie, prin care nu-și recunoaște vina în comiterea infrațiunii imputate, sunt declarații ce nu corespund adevărului, depuse în încercarea de a se eschiva de la răspunderea penală și se combat prin probele analizate și apreciate, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Simpla invocare că el nu a comis infrațiunea imputată, nu poate să combată totalitatea probelor prezentate de învinuire care cu certitudine indică la faptul că, anume Staric Anatolie a comis infrațiunea imputată lui. Elementul constitutiv că inculpatul a comis infrațiunea se deduce din comportamentul inculpatului în urma infrațiunii săvârșite. Staric Anatolie avea intenția de a crea o aparență precum că nu are tangență cu crima respectivă.

Argumentul inculpatului referitor la faptul că s-a întors acasă după ora 20:00, iar până la ora 15:00 a fost la piață este un argument declarativ deoarece din declarațiile martorului Galavco Roman se confirmă că acesta în ziua respectivă nu s-a întâlnit cu el. Mai mult ca atât nici nu este angajat în calitate de hamal la piață.

Declarațiile inculpatului „că toată ziua a fost la Isai Frătescu” de asemenea nu corespund adevărului, deoarece fiind audiat în ședința de judecată martorul dat Isai Frătescu a declarat că „a fost pe la el la orele 10:00 ca să ceară de lucru...”, astfel încă odată demonstrează că inculpatul Staric Anatolie urmărește scopul de aduce în eroare instanța de judecată, cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru crima comisă.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, că fapta dată a fost săvârșită de către inculpatul Staric Anatolie, că fapta întrunește elementele infracțiunii inserate în prevederile art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal, iar în ședința de judecată s-a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului în cele imputate.

Instanța de apel a concluzionat că, vinovăția inculpatului Staric Anatolie în comiterea infracțiunii este dovedită în afară de orice dubiu, iar acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza componentei de infracțiune prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal - și anume: omorul unei persoane, săvârșit cu deosebită cruzime.

Cu referire la argumentele avocatului Croitor Alexei invocate în apelul suplimentar, privind aplicarea prevederilor art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, constatarea condițiilor de detenție contrar art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de apel a conchis că, această cerință a apelantului este fondată și urmează a fi admisă din următoarele considerente:

Art. 385 alin.(5) Cod de procedură penală prevede că, în cazul constatării încălcării drepturilor privind condițiile de detenție, garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța va reduce pedeapsa, calculându-se 2 zile de închisoare pentru 1 zi de arest preventiv.

Conform art. 3 a Convenției Europene a Drepturilor Omului prevede că nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante

Din informația prezentată instanței de apel, Staric Anatolie din data de 25.04.2018 până în prezent s-a deținut în penitenciarele nr. 13 Chișinău și nr. 17 Rezina, contrar recomandărilor precitate.

De asemenea, dacă există o dispută cu privire la condițiile de detenție între părți, nu este necesar să se constate veridicitatea fiecărui element litigios: atunci când alegația gravă nu este respinsă de către statul pârât, poate fi conchisă încălcarea art. 3 din Convenție. Este cazul când statul este unicul care deține informații susceptibile de a confirma sau respinge alegațiile reclamantului. Prin urmare, principiul potrivit căruia proba îi revine celui care afirmă nu se aplică întotdeauna. Faptul că statul nu prezintă aceste informații îi permite Curții să ajungă la concluzia că alegația este una justificată (cauza A. și alții c. Regatului Unit și cauza Idalov c. Rusiei).

Prin urmare, potrivit procesului-verbal de reținere, Staric Anatolie a fost reținut de către organele de drept la 25.04.2018, ora 20.10, și ulterior plasat în Penitenciarul 13 - Chișinău, unde s-a aflat până la pronunțarea sentinței pe caz la 18.03.2019.

Astfel, instanța de apel a considerat că dificultățile cu care s-a confruntat condamnatul pe parcursul detenției sale în Penitenciarul 13, în perioada 25.04.2018 - 18.03.2019, au depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și au atins pragul de severitate contrar articolului 3 din Convenție, aceste condiții fiind suficiente pentru constatarea încălcărilor admise în penitenciarul vizat și, în corespundere cu prevederile art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală dispunând reducerea pedepsei lui Staric Anatolie cu 164 zile.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Alexei Croitor în numele inculpatului Staric Anatolie și ultimul, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, au declarat recursuri ordinare prin care au solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința lui Staric Anatolie. Recurenții invocă aceleași motive declarate în cererea de apel. De asemenea invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor motivând că, instanța de apel a admis concluzii eronate, nu s-a expus asupra circumstanțelor invocate prin ce a admis o eroare de fapt, care a afectat soluția instanței. Prin urmare, lipsesc elemente infracțiunii imputate inculpatului.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care solicită inadmisibilitatea acestora, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, or, în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material. Totodată, potrivit prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Potrivit textului recursurilor declarate de către apărătorul inculpatului și inculpatul, se invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, și anume când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu sunt întrunite elementele infracțiunii. Aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Colegiul penal consideră că, instanța de apel legal și întemeiat a pronunțat decizia, constatând corect stabilirea circumstanțelor de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate, motivând soluția în acest sens.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate în recursuri, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor.

Mai mult, din analiza textuală a recursurilor declarate, se constată că autorii acestora fac o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Staric Anatolie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal

Contrar argumentelor recurențelor prin care se invocă faptul, că de către organul de urmărire penală și instanțele de judecată nu au fost administrate probe suficiente pentru o condamnare penală, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului Staric Anatolie, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpatului.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Colegiul penal constată, că recurenții nu au motivat recursurile sub acest aspect de drept invocat, limitându-se la critici privind aprecierea probelor, și totodată instanța de recurs ordinar consideră, că în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost comisă.

Cu referire la temeiul pentru recurs invocat de recurent prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii, Colegiul penal menționează următoarele.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Colegiul penal constată, că inculpatul Staric Anatolie a fost pus sub învinuire și ulterior recunoscut vinovat și condamnat de către instanța de fond și de apel în baza prevederilor art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal.

Colegiul penal reține că, argumentele recurenților, prin care se invocă că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii, deoarece materialele cauzei penale nu conțin probe care să dovedească vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate nu și-a găsit confirmare, deoarece probele acumulate și examinate de instanța de apel au fost apreciate potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, instanțele de fond stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și au ajuns în mod întemeiat la concluzia că inculpatul Staric Anatolie a comis infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal menționează că judecând apelul, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel instanța de apel corect ajungând la concluzia expusă la pct. 4.1. din prezenta decizie, stabilind că vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală, iar careva încălcări de procedură, sau încălcări ale drepturilor și inculpatului în speță nu au fost stabilite.

Mai mult, Colegiul penal reiterează cele expuse supra și faptul că, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum îl propune recurentul este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de recurs remarcă faptul că, criticile formulate de recurenți menționate în pct. 5 din prezenta decizie, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată, așa cum este indicat în pct. 4.1 din prezenta decizie, motivare pe care instanța de recurs o însușește și a cărei reiterare nu se mai impune.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept la care face referire avocatul și prin urmare, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate.

Prin urmare, Colegiul penal atestă, că la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost respectate prevederile legale prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar temeiurile invocate de către recurent prevăzute la art. 427 alin.(1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursurile urmează a fi declarate inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de către avocatul Alexei Croitor în numele inculpatului Staric Anatolie și ultimul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2020, în cauza penală, în privința lui *Staric Anatolie XXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **14 august 2020**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan